

Národní shromáždění usneslo se zároveň, že se ministru věcí zahraničních ukládá, aby v dohodě se zúčastněnými ministry učinil další opatření, jichž je třeba ku provedení této smlouvy.

Smlouvu ratifikovaly dosud kromě Československé republiky tyto státy: Indie, Rumunsko, Řecko.

(Vyhlášena pod č. 80 v 25. částce Sb. z. a n. dne 18. března 1922, kde vyšlo i znění francouzské a anglické.)

Smlouva o noční práci žen.

Článek 1.

Za »podniky průmyslové« ve smyslu této smlouvy považují se jmenovitě:

- a) dolů, lomy a podniky těžářské všeho druhu;
- b) podniky, v nichž se výrobky zhotovují, pozměňují, čistí, opravují, dokončují, připravují pro prodej, nebo, v nichž se látky přeměňují, počítaje do toho stavbu lodí, podniky zabývající se bouráním hmot, podobně jako výroba, přeměna a převod hnací síly vůbec a elektřiny;
- c) stavba, přestavba, udržování, přizpůsobování nebo bourání všech staveb a budov, železnic, pouličních drah, přístavů, doků, hrází, kanálů, zařízení pro stavbu vnitrozemskou, cest, tunelů, mostů, sběracích stok, studní, zařízení telegrafů a telefonů, zařízení elektrických, plynáren, vodovodů nebo jiné práce stavební, podobně jako práce přípravné a zakládací, jež uvedeným pracím předcházejí.

V každé zemi určí příslušný úřad hranice mezi průmyslem s jedné strany a obchodem a zemědělstvím s druhé strany.

Článek 2.

Ve smyslu této smlouvy značí slovo »noc« období aspoň 11 souvislých hodin, obsahující dobu mezi 10. hod. večer a 5. hod. ráno.

V zemích, kde se veřejný předpis nevztahuje na zaměstnání žen v noci v podnicích průmyslových, může »noc« vyznačovati dočasně a nejdéle po dobu tří let podle rozhodnutí vlády období pouze 10 hodin, které obsahuje dobu mezi 10. hod. večer a 5. hod. ráno.

Článek 3.

Ženy bez rozdílu stáří nesmí býti zaměstnávány v noci v žádném průmyslovém závodě veřejném nebo soukromém, ani v žádném oddělení k němu přináležejícím, vyjma závody, kde jsou zaměstnávání výhradně členové jedné a téže rodiny.

Článek 4.

Článek 3. neplatí:

- a) v případě vyšší moci, přihodí-li se v podniku porucha přechodní povahy, kterou nebylo lze předvídati;
- b) v případě, kdy se jedná o zpracování surovin nebo polotovarů, které podléhají velmi rychlé změně, je-li nutno zachrániti tyto látky před nevyhnutelnou zkázou.

Článek 5.

Uplatnění článku 3. této smlouvy v Indii a v Siamu může býti vládou zastaveno, vyjma továrny, jak jsou definovány zákonem domácím. Vyjmutí každého průmyslu třeba oznámiti mezinárodní kanceláři práce.

Článek 6.

V průmyslových podnicích, podléhajících v ivu počasí, a ve všech případech, kdy toho vyžadují okolnosti zvláštní, délka noční doby naznačená v článku 2. může být zkrácena po 60 dní v roce na 10 hodin.

Článek 7.

V zemích, kde podnebí práci denní velmi ztěžuje, může být doba noční kratší, než jest stanoveno v předešlých člancích, s podmínkou, že se přizná náhradní odpočinek za dne.

Článek 8.

Úřední ratifikace této smlouvy za podmínek naznačených v části XIII Versailleské smlouvy ze dne 28. června 1919 a Saint-Germainské smlouvy ze dne 10. září 1919 budou oznámeny generálnímu sekretáři Svazu národů a budou jím zaznamenány do rejstříku.

Článek 9.

Každý člen Mezinárodní organizace práce, který schválí tuto smlouvu, se zavazuje, že ji bude provádět také ve svých koloniích, državách a v těch ze svých protektorátů, které se nespravují úplně samy, za těchto výhrad:

a) že ustanovení smlouvy nebudou neproveditelná následkem místních poměrů;

b) že změny, které byly potřebné k tomu, aby úmluva se přizpůsobila místním poměrům, budou moci být do ní pojaty.

Každý člen musí oznámiti Mezinárodnímu úřadu práce rozhodnutí, jež má v úmyslu učiniti vzhledem na každou ze svých kolonií neb držav, neb každý z těch svých protektorátů, jež se nespravují úplně samy.

Článek 10.

Jakmile bude u sekretariátu zapsána ratifikace dvou členů Mezinárodní organizace práce, oznámí generální sekretář Svazu národů tuto skutečnost všem členům Mezinárodní organizace práce.

Článek 11.

Tato smlouva nabude platnosti dnem, kdy generální sekretář Svazu národů tak učiní, a bude vázati jen členy, kteří dali zapsati svou ratifikaci u sekretariátu. Po této době smlouva nabude platnosti u každého jednotlivého člena dnem, kdy bude zapsána ratifikace člena u sekretariátu.

Článek 12.

Každý člen, který ratifikuje tuto smlouvu, se zavazuje, že bude provádět její ustanovení nejpozději dnem 1. července 1922 a že učiní opatření potřebná k tomu, aby její ustanovení byla uskutečněna.

Článek 13.

Každý člen, který ratifikoval tuto smlouvu, může ji po uplynutí období desíti let ode dne, kdy nabyla platnosti, vypovědět spisem zaslaným generálnímu sekretáři Svazu národů, který jej zapíše do rejstříku. Výpověď nabude účinku teprve za rok od té doby, kdy byla zapsána u sekretariátu.

Článek 14.

Správní rada Mezinárodní kanceláře práce musí aspoň jednou za 10 let předložit generální konferenci zprávu o provádění této smlouvy a rozhodne, zda má být dána na denní pořádek konference otázka revise nebo změny této smlouvy.

Článek 15.

Texty francouzský i anglický této smlouvy jsou oba autentické.

Tato smlouva byla přijata na generální konferenci Mezinárodní organizace práce Společnosti národů, která se konala v souhlase s ujednáními, obsaženými v příloze k části mírových smluv nadepsané »Práce«, v době od 29. října do 29. listopadu 1919 ve Washingtoně. Vyhlašuje se s podotknutím, že byla na základě usnesení Národního shromáždění ze dne 1. března 1921 schválila ratifikační listinou ze dne 30. dubna 1921, která byla prezidentem Československé republiky a ministrem zahraničních věcí podepsána a dne 24. srpna 1921 zapsána a uložena generálním tajemníkem Společnosti národů v Ženevě, čímž nabyla ratifikovaná smlouva pro Československou republiku působnosti mezinárodní.

Národní shromáždění usneslo se zároveň, že se ministru věcí zahraničních ukládá, aby v dohodě se zúčastněnými ministry učinil další opatření, jichž je třeba ku provedení této smlouvy.

Smlouvu ratifikovaly tyto státy: Indie, Rumunsko, Řecko, Velká Británie.

(Vyhlášena pod č. 81. v 25. částce Sb. z. a n. dne 18. března 1922, kde vyšlo i znění francouzské a anglické.)

SMLOUVA,

již se stanoví nejnižší věk dětí pro připuštění ke pracem průmyslovým.

Článek 1.

Za »podniky průmyslové« ve smyslu této smlouvy považují se jmenovitě:

- a) dolů, lomů a podniků těžařské všeho druhu;
 - b) podniky, v nichž se výrobky zhotovují, pozměňují, čistí, opravují, dokončují, připravují pro prodej, nebo v nichž se látky přeměňují, počítaje do toho stavbu lodí, podniky, zabývající se bouráním hmot, podobně jako výroba, přeměna a převod hnací síly vůbec a elektřiny;
 - c) stavba, přestavba, udržování, přizpůsobování nebo bourání všech staveb a budov, železnic, pouličních drah, přístavů, doků, hrází, kanálů, zařízení pro plavbu vnitrozemskou, cest, tunelů, mostů, sběracích stok, studní, zařízení telegrafů a telefonů, zařízení elektrických, plynáren, vodovodů nebo jiné práce stavební, podobně jako práce přípravné a zakládací, jež uvedeným pracím předcházejí;
 - d) doprava osob nebo zboží po cestách nebo drahách železných nebo cestách vodních, mořských nebo vnitrozemských, včetně správy zboží v dokách, na nábrežích a v loděnicích a skladištích, vyjma dopravu ruční.
- V každé zemi určí příslušný úřad hranice mezi průmyslem s jedné strany a obchodem a zemědělstvím s druhé strany.

Článek 2.

Děti ve věku do 14 let nesmí býti zaměstnávány nebo pracovat v závodech průmyslových, veřejných nebo soukromých, nebo v odděleních k nim příslušejících, vyjma kde jsou zaměstnání výhradně členové jedné a téže rodiny.

Článek 3.

Ustanovení článku 2. neplatí pro práci dětí v odborných školách pod podmínkou, že práci schválil a na ni dohlíží veřejný úřad.